

SENIORENDAG 9 NOV. HOF ZEVENBERGEN

INLEIDING

Ik voel dat ik op een leeftijd gekomen ben dat ik niets meer moet en wil uitstellen!

Dat, hoe ik wil zijn, wat ik nog wil doen, dat ik daar helemaal wil en moet voor gaan! NU.

Vandaag, en niet meer wachten tot morgen!

Ik vermoed dat dit bij sommigen onder jullie ook het geval kan zijn.

Hoe lang heb ik nog te leven? Het kan plots vlug gebeuren

Vanaf mijn kinderjaren voel ik mij geroepen om Jezus te volgen,
om zijn leerling te zijn, om te leven zoals Hij.

Als ik daar nu op terugkijk, stel ik vast dat dit wel de rode draad in mijn leven is geweest,
maar dat ik niet alles gegeven heb.

Dat ik vaak te middelmatig heb geleefd.

Ik heb altijd ook mijn eigen wil gehad en bewaard. Ik heb die wel meestal georiënteerd op Zijn wil,
maar niet helemaal! Ik ging niet 100% voluit voor Jezus!

Sinds 15 juli ben ik geen provinciaal overste meer.

Sindsdien is er in mij heel wat gebeurd!

Ik heb nu meer tijd, vele dagen móet er niets meer.

De Heer heeft meer kans om bij mij binnen te komen. En Hij doet dit ook.

**Ik ben er eindelijk toegekomen om Hem mijn eigen wil en verlangens af te geven en Zijn wil en
verlangen over mijn leven over te nemen.**

Ik heb nooit kunnen vermoeden wat het effect daarvan zou worden!

Ik leef nu echt als een onbezorgd kind.

En in mezelf zijn er ook minder hinderpalen, onzuiverheden die zo vaak belet hebben aan de Heer om
voorgoed verblijf in mij te nemen, in mijn hart, mijn denken, mijn verlangens.

Wat een vreugde! Echt een voorbereiding op het hiernamaals.

Dit hiernamaals wordt meer en meer al een hiernùmaals!

Ik zou jullie daartoe ook willen uitnodigen: stel niet meer uit tot later ...!

Volgende tekst om jullie daartoe te motiveren!

SPIJT, 5 dingen die mensen vóór de dood het meest betreuren ...

Bronnie Ware heeft een boek geschreven over de vijf dingen
die mensen het meest betreuren aan het einde van hun leven.

Als verpleegster die al jaren werkt op de palliatieve afdeling
schetst ze een uniek beeld van hoe patiënten op hun leven terugkijken.

1) Ik wou dat ik vroeger de moed had om een leven te leiden dat trouw was aan mezelf.

Ik wou dat ik minder had geleefd volgens de verwachtingen van anderen.

"Dit was de meest voorkomende spijt", zegt Ware.

"Als mensen beseffen dat hun leven bijna voorbij is,

worden ze geconfronteerd met dromen die ze nooit hebben vervuld.

De meeste mensen hebben nauwelijks de helft van hun dromen gerealiseerd
en vaak ligt dat aan de keuzes die ze destijds hebben gemaakt.

Of de keuzes die ze moesten maken."

2) Ik wou dat ik minder hard had gewerkt.

"Alle mannelijke patiënten die ik heb verzorgd, vertelden me dit", zegt de verpleegster.

"Ze misten hun opgroeiende kinderen en het gezelschap van hun vrouw.

Bij vrouwen kwam dit minder vaak voor, omdat ze van een generatie zijn waar de man de enige kostwinner was."

3) Ik wou dat ik de moed had gehad om mijn gevoelens te uiten.

"Veel mensen hebben hun gevoelens onderdrukt omdat ze geen zin hadden in een polemieek.

Met als gevolg dat ze zich verzoenden met een "middelmatic" bestaan.

Terwijl ze in staat waren om meer te bereiken.

De bitterheid die om die reden ontstaat, mondt vaak uit in ziektes."

4) Ik wou dat ik contact was blijven houden met mijn vrienden.

"Heel vaak realiseerden ze zich niet wat de voordelen waren van oude vrienden, tot ze de dood in de ogen keken", aldus Ware.

"Pogingen om die vrienden alsnog op te sporen draaiden veelal op niets uit.

Ze zaten gevangen in hun eigen leven, waardoor ze die kostbare vriendschappen lieten verwateren. Iedereen miste zijn of haar vrienden op het einde."

5) Ik wou dat ik mezelf gelukkiger had gemaakt.

"Deze bekentenis kwam verrassend vaak voor", aldus de vrouw.

"Op de laatste dagen of weken na realiseerden ze zich niet dat geluk een eigen keuze is.

Ze bleven vaak vasthouden aan oude gewoonten en patronen.

Daardoor maakten ze zichzelf wijs dat ze geen nood hadden aan verandering, ook al was dit wel degelijk het geval."

Ik wil jullie nu iemand voorstellen die het geluk heeft gehad zich helemaal aan de Heer over te geven van zodra zij Hem heeft leren kennen:

**Madeleine Delbrêl (1904-1964),
Verblind door God.**

Jeugd

Madeleine is geboren op 24 oktober 1904 in de Dordogne. Zij is enig kind. In haar jeugd leeft ze op verschillende plaatsen, maar voelt zich nergens thuis.

Haar ouders zijn **niet religieus**.

Ze is een blij kind en door haar ouders erg bemind.

Delbrêls vader is spoorwerker, maar geïnteresseerd in kunst en literatuur, en Madeleine erft zijn **schrijverstalent**.

Ook op muzikaal vlak blijkt ze heel begaafd.

Op de leeftijd van 10 jaar speelt ze vlot piano en schrijft ze haar eerste **gedichten**.

Ze wordt **bewust atheïst**

en op haar 17e schrijft ze een traktaat met als titel: "God is dood - lang leve de dood!", waarin ze haar visie op het leven verwoordt: de enige zekerheid die we hebben, is de dood.

Als een gevolg daarvan leeft ze vrij en ongebonden, terwijl ze gedichten schrijft en illustreert,
filosofie en kunstgeschiedenis studeert aan de Sorbonne.

Ze ontwerpt haar eigen mode,
en ze is een van de eerste vrouwen die haar haar kort laat knippen.

De jonge Madeleine gelooft dus in niets. Zelfmoord is daarop een mogelijk antwoord.
Maar zij kiest voor de andere mogelijkheid: zo veel en zo intens mogelijk leven, vrij zijn, jong zijn!
Revolutionairen die de wereld willen veranderen, vindt ze naïef;
geleerden halen het niet tegen de dood, idealisme miskent volgens haar de werkelijkheid,
en **God is een al lang opgelost probleem, iets van de mensen van vroeger.**
Zulke dingen schrijft zij, 17 jaar oud en heel duidelijk (gevaarlijk?) hoogbegaafd.

In dat levenslustige, talentvolle bolwerk komen twee scheurtjes.
Eerst en vooral leert ze Jean Maydiou kennen, een intelligente, jonge man en gelovige christen.
Ze wordt verliefd op hem en ze ziet echt een toekomst met hem samen.
Tot Jean plots opnieuw verdwijnt; hij treedt in bij de paters Dominicanen.
Madeleine begrijpt er niets van en iets niet begrijpen doet haar pijn. Dat is ze niet gewoon.
Tezelfdertijd, in de loop van 1924, wordt haar vader op korte tijd nagenoeg blind
en worden huwelijksproblemen tussen de ouders alsmaar groter.
Madeleine, enig kind, besluit samen met haar moeder te zorgen
voor de almaar lastiger wordende man, haar vader.
Dat wakkert diep in haar de vragen aan naar hoe het leven, hoe de wereld in elkaar steekt.

Tegelijkertijd merkt ze op dat het leven helemaal niet absurd is
bij sommige van haar gelovige vrienden en vriendinnen,
die evenveel van het leven genieten als zij.
Zij hoort medestudenten over Christus praten alsof Hij zelf met hen aan tafel zit.

God lijkt ineens geen onmogelijkheid meer voor Madeleine....!
Maar, hoe kom je in contact met die werkelijkheid? Zelf schrijft ze daarover later:
*“Als ik eerlijk wilde zijn, dan moest God, als hij strikt genomen niet onmogelijk was,
niet meer worden behandeld als vast en zeker onbestaand.
Ik koos datgene wat het best mijn verandering van perspectief leek te vertalen:
ik besliste te bidden!”*

Vanaf die eerste keer bad ik op de knieën, uit vrees, alweer, voor ‘idealisme’.
*Ik heb het toen gedaan en sindsdien vele, vele andere dagen en **zonder chronometer.***
*Sindsdien heb ik **al lezend en nadenkend God gevonden.***
Maar terwijl ik bad geloofde ik dat het God was die me vond
en dat hij de levende waarheid is en dat men van hem kan houden als van een persoon”.
Ze noemt 1924 het jaar van haar bekering. Ze is 20 jaar.

Hier raken we de kern van wat er gebeurt met Madeleine.
Zij treedt binnen in het hart van het geloof.
**Zij is helemaal zichzelf: kritisch, praktisch, wars van ‘idealisme’,
tegelijk eerlijk, open en toegankelijk voor Gods tegenwoordigheid.**
Haar bekering is geen gevoelskwestie,
evenmin een oplossing voor haar problemen met haar vader of haar verbroken relatie.
Zij schrijft (en spreekt God aan zonder hoofdletters):

“Jij leefde en ik wist er niets van.

*Je had m’n hart gemaakt naar jouw maat, m’n leven even duurzaam als jij,
en omdat je daar niet was, leek heel de wereld me klein en dom,
leek de lotsbestemming van de mens me stom en afschuwelijk.
Van toen ik wist dat jij leefde, heb ik je ervoor bedankt dat je me in het leven had geroepen,
ik heb je bedankt voor het leven van heel de wereld.”*

Van dan af bidt Madeleine en bezoekt ze de parochiekerk in hartje Parijs,
waar priester Jacques Lorenzo haar onderricht geeft en haar de evangelies toeschijft.

Haar bekering is geen filosofische overdenking.

Ze wordt een vindingrijke **scoutsleidster** en al vlug ook vormingsleidster van haar leeftijdsgenoten.

En **ook bij hen neemt ze het evangelie, Jezus zelf, als leidraad.**

Als vanzelf beginnen die scoutsleidsters met armenhulp op de parochie.

Zodanig dat bij een aantal leidsters, onafhankelijk van elkaar, het verlangen groeit
om helemaal volgens dat evangelie te gaan leven en tussen de arbeiders sociaal werk te gaan doen.

Madeleine haalt daarvoor snel het diploma van maatschappelijk werkster.

Een ongewone stap

Nu zet ze een tweede, uiterst belangrijke stap.

Haar radicale keuze voor “het enig noodzakelijke” voert haar niét naar een slotklooster
(Karmelietessen) **zoals ze eerst dacht te doen, maar tussen de mensen.**

Wat Madeleine beslist was toen baanbrekend in de kerk:

celibaat, armoede, gehoorzaamheid niét in een klooster, maar in de wereld.

De stap is weloverwogen. De aartsbisschop van Parijs komt er zelfs bij te pas en vindt het goed.

Zo gaat op 15 oktober 1933 Madeleine, samen met Suzanne en Hélène, wonen
te midden van de arbeidersellende, in een pover parochiaal centrum in Ivry,
de ‘communistische hoofdstad van het land’ vlakbij Parijs.

Dit is het begin van de stichting van een gemeenschap van jonge vrouwen,
die zich « la Charité de Jésus » noemt, later meer bekend als « Équipes Madeleine Delbrêl ».

Het gaat haar erom **"Christus te zijn", niet om "te werken voor Christus".**

Maar welk is nu hun statuut?

Wat celibaat is, is duidelijk. Ook armoede.

Ze willen individueel of in groep geen eigendom, ze leven van hun werk zoals de mensen rondom hen.

En gehoorzaamheid? **Er zijn genoeg “oversten” in het leven van elke dag:**

werkgevers, vrienden, burens, de mensen die hulp komen vragen, het huishouden.

Een avond per week houden ze “levensherziening”, ze moeten nog veel ontdekken.

Wel is één ding duidelijk, ze leven niet voor zichzelf:

“Onze groep is niets op zichzelf.

Ik droom ervan dat hij binnen de Kerk is als de draad die de stukken van een jurk bijeen houdt.

Niemand ziet die draad, alleen de kleermaker weet er van.

Indien de draad zichtbaar is, is alles mislukt”, schrijft ze in een brief uit die tijd.

Binnen de Kerk, ja, maar de Kerk is voor haar ruimer dan de parochie.

Al vlug besluiten Madeleine en haar vriendinnen om het parochiaal centrum te verlaten
en in een huis in de rij te gaan wonen.

Want **ze willen even vrij toegankelijk zijn voor niet-kerkelijke mensen.**

Dat huis, Raspailstraat 11 wordt in Ivry een bekend adres als een laatste redplank en toevlucht voor veel mensen. 'De elf' wordt een begrip.

Op een nacht loopt de thuiskomst van Yves, een van de vele jongeren die nu en dan tijdelijk een thuis vinden in 'de elf', uit in een ruzie met de taxischauffeur.

Madeleine loopt buiten, sust en regelt de zaak. Als de chauffeur boos wegrijdt met als laatste woord: "En dat is uw zoon?" antwoordt zij kort en krachtig 'ja'!

'De elf' is ook een huis waar plezier werd gemaakt. Madeleine danste graag en goed.

Aan dat ongewone leven hebben wij ongewone teksten met een ongewone diepte te danken.

Al vanaf de periode dat Madeleine er aan denkt om met een "vrije" groep in de arbeiderswereld te gaan leven en werken, heeft ze als leidraad **enkel het evangelie en het leven.**

Haar vragen, haar zoektocht, haar pogingen om klaarder te zien in de levensweg van haar en haar groepje, **schrijft ze op.** Ook haar gebed.

Evangelie en leven verbindt zij met elkaar in haar gebed.

Hoeveel keer is niet de gedachte bij haar opgekomen: wat doen wij, die enkele jonge vrouwen, toch? Zouden we toch niet moeten aansluiten bij een door de Kerk erkend lekeninstituut?

Het is geen vrijheidsdrang of pretentie die Madeleine daarvan weerhoudt, maar haar 'realisme', doen wat ze moet doen.

En dat is het wat haar lezers nu nog zo boeit.

Madeleine blijft haar leven lang eigenlijk wars van 'idealisme', van voorgezegde ideeën en recepten.

Ze vraagt voortdurend: wat wil God van mij, NU?

En het antwoord daarop zoekt ze in de armen van God, schrijft ze in haar tekst over het bal van de gehoorzaamheid.

Madeleine kiest niet meer voor haar eigen wil, maar voor die van God.

Gods wil is haar enige leidraad.

En zij wil leven zoals Jezus.

Niet goede dingen doen voor Jezus, maar zijn zoals Hij.

Zij geeft zich helemaal aan Hem over; Hij mag over haar persoonlijkheid, haar talenten beschikken als zijn instrumenten.

Achteraf schrijft Madeleine hierover dat God haar 'betoverd' heeft, of liever verblind, haar zo ingrijpend aangeraakt dat zij ahw blind geworden is voor de aantrekkingskracht van de wereld.

Zij zag plots haar zelfrealisatie door Gods wil te volbrengen.

Haar eigen wil maakte plaats voor Gods wil.

De apostel Paulus heeft dit meegemaakt, ook Charles de Foucauld.

Zoals Paulus kan zij zeggen: *"Ik zelf leef niet meer, Christus is het die leeft in mij."* (Gal 2,20).

Of zoals Jezus tegen Nicodemus (Jo 3,3) zei:

'Als iemand niet opnieuw geboren wordt kan hij het Rijk van God niet zien'.

Voor Madeleine is haar bekering het begin van een nieuw leven, een hergeboorte!

Zij voelt aan dat zij niet zozeer meer moet werken voor Jezus, zij moet Jezus zelf zijn!

Mensen moeten in haar de goedheid van Jezus zelf ontmoeten, ervaren.

Wij MSC noemen dit: Hart van God zijn in deze wereld!

Een voorbeeld hoe zij dit beleeft is een van haar meest bekende teksten:

Een nieuwe dag

Weer een dag begint.

Jezus in mij wil die leven.

Hij heeft tussen de mensen gewandeld.

Met mij is Hij tussen de mensen van vandaag.

*Vandaag ontmoet Hij al wie in mijn huis binnenkomt,
al wie ik kruis op straat: armen, sterken en kwetsbaren, zondaars en heiligen enz...*

Aan wie tegen mij spreken, zal Hij iets antwoorden.

Aan wie iets tekortkomen, zal Hij iets te geven hebben.

Elke mens zal voor hem bestaan alsof Hij de enige is.

In ons neemt Jezus overal en altijd zijn zending op,

gedurende deze nieuwe dag die begint,

voor de mensen van deze tijd, van alle tijden,

voor de mensen van mijn stad en van de ganse wereld.

Gezegend deze nieuwe dag, die Kerstmis is voor de wereld

omdat Jezus deze dag in mij wil leven.

Uitweiding: “Ik zelf leef niet meer, Christus is het die leeft in mij.” (Gal 2,20).

*Ik heb vroeger **pianoles** gehad.*

*Elke dinsdagmiddag ging ik uit school direct door naar het huis van mijn pianolerares.
En soms gebeurde het dan dat ik voor de deur stond met mijn vinger al op het knopje van de
deurbel, en dan hoorde ik haar spelen.*

*Zo mooi, zo muzikaal, zo diep en zo knap dat ik me al bij voorbaat geneerde
voor het geluid dat ik enkele minuten later zou gaan produceren.*

Dan schaamde ik me voor mijn eigen pianospel.

En ik had de neiging om maar weer weg te gaan.

Maar ik deed dat niet, ik belde toch aan.

En dat niet omdat ik nu eenmaal een afspraak had.

En ook niet omdat mijn ouders er al voor hadden betaald.

Ik belde toch aan omdat ik dat ook wilde.

Ik verlangde ernaar net zo te kunnen spelen als mijn pianolerares.

Ik verlangde ernaar dat er uit mijn gepingel op de piano toch iets moois zou groeien.

En weet u, de woorden van Paulus maken in mij diezelfde tegenstrijdige gevoelens los.

Aan de ene kant gevoelens van schaamte en teleurstelling.

Zo van: dit is voor mij dus niet weggelegd.

Dit herken ik niet in mijn eigen leven.

Dit is zo mooi, dat iemand zegt ‘Christus leeft in mij’,

en het nog vanuit de grond van zijn hart meent ook.

Dit is te mooi om voor mij waar te zijn.

Als ik mezelf hoor praten over geloven en over christen zijn en over leven met God

(als ik daar al over praat), dan blijven mijn woorden vaak halverwege steken

in voorspelbaarheid en vanzelfsprekendheid.

Mijn woorden zijn vaak niet diep genoeg, niet vurig genoeg, de Geest spat er niet vanaf.

*Mijn woorden hebben vaak geen wortels in mijn hart.
En dan deze woorden van Paulus, die zijn zo echt, zo persoonlijk, zo intiem en intens,
daar kan ik niet aan tippen, dat is voor mij niet weggelegd.
Dat maken Paulus' woorden in mij los: teleurstelling over mijn eigen tekortschieten.
Maar aan de andere kant roepen die woorden in mij ook een verlangen wakker,
een verlangen naar meer, een verlangen naar iets beters.
Paulus is in deze tekst voor mij als een pianoleraar die zelf geweldig spelen kan
en die juist daardoor in mij de wens wakker roept dat ook te leren.
**Ik verlang ernaar om met hem te kunnen zeggen:
'Ik zelf leef niet meer, Christus is het die leeft in mij.'**
En van dat verlangen hoop ik dat het ook in uw harten leeft.
Een verlangen naar meer, naar iets beters en mooiers in ons leven met Christus.
Om de muziek te leren spelen die klinkt in de woorden:
'Ik zelf leef niet meer, Christus is het die leeft in mij.'*

Ondertussen heeft zij ook het diploma behaald van maatschappelijk werkster.
Deze studie van de sociale dienstverlening is erg gemotiveerd en doelgericht.

In 1937 schrijft ze:

« Het raakt je wel meer als je dagelijks vijf of zes gezinnen met veel kinderen bezoekt,
om hen te helpen de procedures te volgen om bepaalde hulp te verkrijgen.

Het zou echter minder ontroerend, maar nuttiger zijn

om juridische teksten voor te bereiden

die de gezinsstatus van alle ons bekende of onbekende grote families kunnen verbeteren.»

Het is een zeer bewogen tijd.

In de “mission ouvrière” (arbeidersmissie), worstelen priesters, paters en vrouwelijke religieuzen enorm met de vraag of ze echt wel solidair zijn met de arbeiders, zeker op een werf of in een fabriek waar alleen de communistische vakbond hun belangen verdedigt.

Vergt hun solidariteit niet het lidmaatschap van die vakbond?

In de jaren '50 speelt ze, samen met onder meer pater Jacques Loew, OP en dokwerker in Marseille, een belangrijke rol in de beweging van de priester-arbeiders.

En wat moeten ze doen als zij, goed gevormde koppen, ook nog verkozen worden tot afgevaardigde van de communistische vakbond?

Met die vraag heeft Madeleine ettelijke keren het evangelie doorgelezen, ook nadat ze een tijd lang als personeelslid voor het communistisch gemeentebestuur van Ivry heeft gewerkt.

Haar antwoord is uiteindelijk **dat zij met communisten kan op stap gaan, maar niet met de partij** of de vakbond, want klassenstrijd kan volgens Madeleine, volgens het evangelie, niet.

Maar ook haar kost dat onderscheid dag aan dag water en bloed, zeker wanneer ze na de **veroordeling van de priester-arbeiders** zovelen onder hen tracht bij te staan.

Madeleine heeft letterlijk haar leven gegeven, gelukkig ook nog aan ons, in haar geschriften.

Al die jaren heeft Madeleine veel geschreven.

Verslagen over sociale toestanden en een beter sociaal beleid voor het communistisch gemeentebestuur van Ivry, een stevige handleiding in boekvorm voor sociale helpsters in de oorlog, een jaren lange kroniek in het huisblaadje, heel veel brieven, ook massa's persoonlijke notities over wat zij doormaakt.

In mei 1940, na het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, wordt Madeleine gedelegeerd technisch coördinator van de sociale diensten in het kanton Ivry.

Zo wordt ze feitelijk lid van de gemeenteraad.

Ze geeft les aan maatschappelijk hulpverleners.

In 1946 geeft ze dan weer haar ontslag om zich volledig aan haar beweging te kunnen wijden.

Ze schrijft vele boeken, geeft lezingen en geestelijke begeleiding aan priesters.

In 1957 schrijft ze op vraag van velen een boek over haar ervaringen in de arbeidersmissie.

De titel luidt "*Marxistische stad, missiegebied*".

"Missie" wil in de Franse kerkelijke taal van toen iets anders zijn dan "apostolaat".

Missie wil zeggen dat priesters en religieuzen in het gebied gaan leven, méé gaan leven, dat zij willen missioneren: de ontkerstende arbeiderswereld.

Dat is de toen zo levendige "mission ouvrière".

Madeleine heeft het ontstaan ervan meegemaakt en de problemen ervan aan den lijve ervaren.

Het boek biedt daarvan de neerslag.

Wanneer paus Johannes XXIII in 1959 het tweede Vaticaans Concilie uitschrijft, vraagt de Franse bisschoppenconferentie aan Madeleine een document voor de Concilievaarders op te stellen waarin zij de ervaringen neerschrijft over evangelisatie bij niet-gelovigen, over samenwerking met atheïsten.

Madeleine is zo bekend geworden en heeft invloed.

Kort vóór haar sterven schrijft ze nog: "**Ik was en blijf verblind door God**".

Dan sterft Madeleine plotseling aan een **hersenvloeding** op 13 oktober 1964 te Ivry-sur-Seine.

Daar ligt ze begraven, in het midden van de stad, op het openbare kerkhof.

Het bisdom Créteil opende de zaak voor haar zaligverklaring in 1993.

Paus Franciscus tekende het decreet van haar heldhaftige deugden op 26 januari 2018, waarmee ze eerbiedwaardig werd. Dat is de laatste stap naar de zaligverklaring.

Na haar dood verschijnen al vlug nog meer boeken met teksten uit haar conferenties, notities en brieven.

En die zetten tot op vandaag studenten in de theologie aan tot geleerde studies over Madeleine Delbrêl, ook buiten Frankrijk. Zo groeide de Franse sociale werkster uit tot een druk gelezen "geestelijke schrijfster".

Tijd dat ook wij haar leren kennen. **MD, Betoverd door God** (geen gelukkige vertaling!)

In een paar van haar meest bekende teksten, laat ik haar zelf nu aan het woord.

Tekst 1

Gehoorzaamheid speelt in het leven van Madeleine een belangrijke rol.

Kan dat verwonderen, als zij als haar roeping ziet: **Jezus zijn. Niet zozeer werken voor Hem.**

Als gevolg van het feit dat zij zich geen zorgen meer maakt,

zich niet meer moet vermoeien met de keuzes van haar eigen wil,
maar als een kind vanzelfsprekend de Wil van de hemelse Vader kiest,
wordt haar leven lichtvoetig, onbezorgd.
Dit in tegenstelling met de titel van het boek dat een tijd geleden een bestseller was:
'Moe van het altijd te moeten kiezen'.

Het bal van de gehoorzaamheid

*Zoals er veel heilige mensen zijn die niet van dansen houden,
zo zijn er veel heiligen geweest die de nood voelden om te dansen,
zo blij waren ze om te leven:
de heilige Thérèse met haar castagnetten,
de heilige Johannes van het Kruis met het kindje Jezus in zijn armen,
en de heilige Franciscus, voor de paus.
Als we vrede konden nemen met U, Heer,
dan zouden we niet kunnen weerstaan
aan die behoefte om te dansen die losbarst in de wereld,
en we zouden kunnen raden welke dans U ons wilt laten dansen
door uw Voorzienigheid op de voet te volgen.*

*Want ik denk dat U er misschien genoeg van hebt,
van die mensen die zeggen U te dienen
op de toon van een kapitein,
die zeggen U te kennen op de toon van een professor,
die zeggen U te bereiken door hard te trainen,
die zeggen van U te houden zoals een oud koppel van elkaar houdt.
De dag waarop U iets anders wilde,
hebt U de heilige Franciscus gekozen en hebt U er uw speelman van gemaakt.
Het is nu aan ons om ons te laten uitvinden
om als vreugdevolle mensen met U dansend door het leven te gaan.*

*Om een goed danser te zijn, met u of anders,
Moet je niet weten waarheen de dans voert.
Je moet volgen,
Opgewekt zijn,
Licht zijn,
En vooral niet stram.
Je moet geen uitleg vragen aan U
Over de pasjes die U in de zin hebt.
Je moet als een verlengstuk zijn,
soepel en levendig van U,
En het ritme van uw orkest ontvangen.
Je moet niet ten koste van alles willen vooruit geraken,
Maar meegaand keren, opzij gaan,
Stil staan of glijden in plaats van zelf stappen te zetten.
Domme pasjes kunnen het zijn
Maar de muziek maakt er een harmonisch geheel van.*

*Maar wij vergeten de muziek van uw geest,
En wij maken van ons leven een turnoefening;
**Wij vergeten dat, in uw armen, het leven een dans is,
dat uw heilige wil oneindig veel fantasie heeft**
Dat het leven slechts eentonig en vervelend is
voor vermoeide zielen die er als een muurbloempje bij zitten
op het vreugdevolle bal van uw liefde.*

*Heer, kom ons van onze stoel halen.
Leer ons elke dag ons mens-zijn aan te trekken als een baljurk,
zodat we door U de kleinste dingen kunnen beminnen als onmisbare sieraden.
Help ons ons leven te beleven,
niet als een schaakspel waarin elke zet berekend is,
niet als een wedstrijd waarin alles moeilijk is,
niet als een probleem dat ons hoofdbrekens bezorgt,
niet als een uitstaande schuld
maar als een feest
als een bal
als een dans
in de armen van uw genade,
op de universele muziek van uw liefde.
Heer, kom ons van onze stoel halen.
(uit een tijdschriftartikel van 1949)*

**In het boek ‘Betoverd door God’ staat op blz 34 een tekst die, denk ik,
niet van Madeleine zelf is, maar van Piet Raes, de auteur van het boek,
die haar leer wil samenvatten. Ik citeer:**

*“Het decennialange samenwerken met mensen die haar geloof niet deelden,
maakte in haar een drievoudig besef wakker.*

Ten eerste, het geloof is een genade.

Ten tweede, het geloof is een leven.

Ten derde, dat leven, eenvoudig en zachtmoedig als de goedheid van Jezus, spreekt.

Ik stel mij voor dat Madeleine in 2021 haar les voor christenen in deze tijd zou eindigen met de volgende oriëntaties:

1. *Je ontmoet vandaag veel mensen die je geloof in God en je liefde voor de kerk niet delen. Zij zijn je naasten.*
2. *Als je merkt dat je naaste verandert, kijk dan goed toe en leer anders christen zijn.*
3. *Jezelf onbereikbaar maken in de hoop niet nog meer te verliezen, is een doodlopende weg.*
4. *Reageer niet met kramp op krimp. Elke tijd is geschikt voor het geloof.*
5. *Het geloof is niet iets wat je hebt en op eigen kracht doorgeeft. Het is een geschenk van God.*
6. *Het geloof is er voor de liefde. Het is eerste een levensstijl en pas daarna een overtuiging.*
7. *Je verlangen om te evangeliseren is de graadmeter van je geloof.*
8. *Evangeliseren is de taal van het evangelie spreken: gebaren van goedheid stellen.*

9. Goede verkondiging spreekt mensen vrij. Ze geeft hun de kans ja of nee te zeggen.
10. Leef eenvoudig en zachtmoedig en bedenk (volgende woorden zijn wel van Madeleine)

Tekst 2

"Wij komen God niet genereus aanbieden als iets van ons.

*We komen niet als rechtvaardigen tussen zondaars,
als gediplomeerden tussen ongeschoolden.*

*We komen vertellen over een Vader die de vader is van iedereen,
door de enen al gekend, voor anderen nog onbekend.*

We komen als mensen die vergeven zijn, niet als onschuldigen.

***Als mensen die het geluk hebben gehad een roepstem te horen
en het geloof te ontvangen.***

Niet als iets dat van ons is, maar als iets dat in ons is neergelegd voor de wereld.

Daaruit volgt een manier van leven." (MD)